

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/500/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812203179
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6812203179.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozhodujúci v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Olgy Maľovej v právnej veci navrhovateľa: Mesto Revúca, so sídlom Revúca, Námestie slobody 17, IČO: 00 328 693, proti odporcovi: X.. Q. S., bytom Y., X. XXX/X, zastúpený AK JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., Námestie A. Hlinku 29/37, Považská Bystrica, IČO: 47 241 411, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní odporcu proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Revúca zo dňa 28. 05. 2013 č. k. 3C/40/2012-136, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e čiastočný rozsudok okresného súdu.

odôvodnenie:

Napadnutým čiastočným rozsudkom okresný súd určil, že výlučným vlastníkom pozemku parc. registra "C", parc. č. XXX/X., druh pozemku ostatné plochy o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku záhrady o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku záhrady o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku záhrady o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX/X, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX/X, druh pozemku záhrady o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku záhrady o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², k. ú. Y., obec Y., okres Y. zapísané na LV č. XXXX je Mesto Revúca. Návrh o určenie, že Mesto Revúca je podielovým spoluvlastníkom ďalších pozemkových nehnuteľností ponechal spolu s rozhodnutím o trovách konania na rozhodnutie v konečnom rozsudku. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení prvostupňový súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa o určenie výlučného vlastníctva k pozemkom identifikovaným v prvej výrokovej vete rozsudku je dôvodný. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ má naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O. s. p.) na požadovanom určení, keď bez tohto určenia je právne postavenie navrhovateľa neisté a jeho právo by mohlo byť ohrozené. Súdne rozhodnutie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je podkladom pre vykonanie zmeny v zápise v katastri nehnuteľnosti a žaloba o určenie vlastníckeho práva je spôsobilým právnym

prostriedkom odstránenia neistoty o skutočných právnych vzťahoch medzi účastníkmi konania. Z týchto dôvodov súd konštatoval, že na podanej žalobe je daný naliehavý právny záujem. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetné parcely nadobudol Československý štát a v rokoch 1965 - 1970 na základe kúpnych zmlúv, zámenných zmlúv a rozhodnutia o vyvlastnení, ktoré boli do spisu doložené navrhovateľom. Nadobúdanie sporných parciel štátom sa dialo v súlade s investičnou akciou úpravy K. pred S. P. v Revúcej, štát cielene vykupoval, zamieňal, resp. vyvlastňoval parcely občanom potrebné pre túto investičnú akciu. Štát nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v súčasnosti vedeným v k. ú. Y. na LV č. XXXX parc. registra „C“ č. XXX/X, parc. registra „E“ č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX/X, č. XXX/X, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX na základe kúpnych a zámenných zmlúv uzavretých s S. Z., R. A., X. W., X. E. a manželov X. F. a X. F. ako aj na základe rozhodnutia o vyvlastnení od X. O.. Tieto skutočnosti boli preukázané kúpny a zámennými zmluvami, rozhodnutím o vyvlastnení, o ktorých listinných dôkazoch súd nemal pochybnosti. K otázke totožnosti parciel s pôvodne vedenými pozemno-knižnými parcelami súd uviedol, že súčasťou spisu sú listinné dôkazy zadovážené súdom zo Správy katastra Revúca obsahujúce aj identifikácie jednotlivých sporných parciel, z ktorých jasne vyplýva, že parcely, ktoré boli predmetom kúpnych zmlúv, zámenných zmlúv, resp. rozhodnutia o vyvlastnení medzi Československým štátom a vyššie menovanými osobami, sú parcely totožné s parcelami zapísanými na súčasnom liste vlastníctva č. XXXX k. ú. Y., a ktoré sú predmetom tohto sporu. K otázke registrácie zmlúv uviedol, že k nadobudnutiu majetku do socialistického štátneho vlastníctva nebola potrebná registrácia štátneho notárstva (v danom prípade niektoré kúpne zmluvy boli registrované štátnym notárstvom). Zmluvy o prevode nehnuteľností do tzv. socialistického vlastníctva boli v čase ich podpísania účinné okamihom uzavretia zmluvy. Subjekt tzv. socialistického vlastníctva nadobudol vlastníctvo na základe takejto zmluvy bez toho, že by bola potrebná akákoľvek iná náležitosť, napr. zápis do evidencie nehnuteľností. Nadobudnutie vlastníctva na základe takejto zmluvy bolo objektívnou skutočnosťou. Preto neobstojí námietka odporcu, že tieto právne úkony neboli evidované vo vtedajšej evidencii nehnuteľností. Za nepochybné považoval súd, že sporné parcely tvoriace K. W. v Y. boli v Správe MSN Revúca a následne boli predmetom prechodu vlastníctva zo štátu na mesto Revúca v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Túto skutočnosť preukazuje Hospodárska zmluva uzavretá dňa 27. 08. 1983 o prevode správy národného majetku a prevode vlastníctva národného majetku medzi odovzdávajúcou organizáciou Mestský národný výbor Revúca, ktorého nadriadeným orgánom bol Okresný národný výbor Rožňava, a preberajúcou organizáciou Technické služby Revúca a jej nadriadeným orgánom Mestský národný výbor Revúca, ktorá sa týkala K. W. v Revúcej pred G. J.. Aj keď podľa citovaného zákona mal byť spísaný protokol o prechode vlastníctva, k prechodu vlastníckeho práva z vlastníctva štátu do vlastníctva obce (mesta Revúca) došlo zo zákona, protokol mal len deklaratórny účinok.

K námietke ochrany vlastníctva nadobudnutého od nepravého dediča odkázal súd na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/2264/2009, v zmysle ktorého sporné parcely v čase smrti osôb, po ktorých boli prejednané v rámci dedičských, resp. dodatočných dedičských konaní, týmto osobám nepatrili, a preto nemohli byť predmetom dedenia. Vzhľadom na čas dodatočných dedičských konaní neprichádza do úvahy ani vydržanie týchto parciel, naviac zo strany odporcu nebolo ani tvrdené, že tu podmienky tržby v zmysle vôle s vecou nakladať ako s vlastnou a faktické ovládanie vecí zo strany dedičov existovali. K námietke, že sporné nehnuteľnosti boli riadne prededené v rámci dedičských konaní schválených súdom uviedol, že zaradenie určitej veci do aktív dedičstva nie je nezvratným dôkazom vlastníctva toho, kto vec nadobudol na základe uznesenia o dedičstve, pretože uznesenie o dedičstve rieši vzťahy len medzi účastníkmi konania o dedičstve. Pretože sporné nehnuteľnosti dedičom patriť v zmysle uvedeného nemohli, nemohli ohľadom nich previesť vlastnícke právo na H.. H. Y. a ten následne nemohol previesť vlastnícke právo k nim na odporcu. Kúpne zmluvy uzavreté medzi dedičmi a H.. H. Y. z roku 2007 ako aj kúpna zmluva uzavretá medzi H.. H. Y. a odporcom z roku 2007 ohľadom sporných parciel sú preto absolútne neplatné.

Pokiaľ ide o R. A., ktorý bol tiež pôvodne vlastníkom sporných nehnuteľností (parcela č. XXX, č. XXX, č. XXX a č. XXX) a ktorý v roku 2007 kúpnu zmluvou previedol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na H.. H. Y., ten už v roku 2007 v čase uzavretia zmluvy ich vlastníkom nemohol byť, pretože už raz vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam previedol na štát. Preto kúpna zmluva uzavretá medzi ním a H.. H. Y. z roku 2007 je absolútne neplatná.

Čo sa týka poukázania na zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností súd uzavrel, že zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností nezakladá právny stav vlastníctva, ani jeho nevyvrátiteľnú

domnienku. Napriek tomu, že odporca je na listine vlastníctva zapísaný v súčasnosti ako ich vlastník, skutočným vlastníkom s poukazom na vyššie uvedené byť nemôže. Navyše preskúmanie zmluvy o prevode nehnuteľností katastrálnym úradom a právoplatné rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva pre nadobúdateľa nebráni tomu, aby súd v občianskom súdnom konaní posúdil platnosť či účinnosť tejto zmluvy.

K námietke, že zámenné a kúpne zmluvy mali byť neplatné z dôvodu, že neobsahujú výmery o parcelách, súd uviedol, že táto skutočnosť nespôsobila neplatnosť právneho úkonu, pretože pri prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je z hľadiska určítosti právneho úkonu potrebné, aby bola nehnuteľnosť vymedzená katastrálnym územím, v ktorom sa nachádza, obcou, v ktorej sa nachádza a parcelným číslom, pod ktorým je evidovaná v evidencii nehnuteľností. Všetky nehnuteľnosti boli v kúpnych a zámenných zmluvách ako aj v rozhodnutí o vyvlastnení riadne špecifikované, preto tieto právne úkony netrpia žiadnou vadou, ktorá by mala za následok ich neplatnosť. K námietke týkajúcej sa rozhodnutia o vyvlastnení, ktoré podľa odporcu bolo urobené v tiesni pod nátlakom a týka sa X. O., súd uviedol, že tento právny úkon nepovažuje za urobený v rozpore so zákonom, k vyvlastneniu došlo podľa § 18 až 20 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku, keď odbor výstavby ONV v Rožňave rozhodol o vyvlastnení vo verejnom záujme, a to za náhradu, pretože vyvlastnené pozemky mali slúžiť ako príjazdová cesta ku kultúrnemu domu a úprave priestranstva pred ním, ak k dobrovoľnému odpredaju nedošlo. Vyvlastnenie je zákonom predpokladaný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva.

Proti čiastočnému rozsudku okresného súdu podal odporca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Právnym posúdením vecí, so zisteným skutkovým stavom a následne vyvodenými právnymi a skutkovými závermi sa nestotožňuje a súdu vytyka porušenie zásady ochrany nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu, keď sa súd nezaoberal relevantnými tvrdeniami žalobcu (zrejme malo byť uvedené žalovaného), ktoré sú zásadné na posúdenie vecí v zmysle platných právnych predpisov predovšetkým namietanou neplatnosťou právnych úkonov právneho predchodcu žalobcu a porušenie princípu právnej istoty.

K nadobudnutiu vlastníckeho práva uviedol, že odporca nadobudol vlastnícke právo Kúpnu zmluvou zo dňa 30. 07. 2007 uzavretou s predávajúcim H.. H. Y.. Vklad bol povolený Správou katastra Revúca dňa 24. 09. 2007. Právni predchodcovia predávajúceho H.. H. Y. nadobudli vlastnícke právo v dedičských konaniach s výnimkou vlastníckeho práva nadobudnutého od R. A. a Q. W., ktorí predali H.. H. Y. sporné nehnuteľnosti ako ich pôvodní vlastníci. Po nadobudnutí nehnuteľnosti ich odporcovia uviedli aj v majetkovom priznaní za účelom platenia dane nehnuteľnosti a vzhľadom na charakter nehnuteľnosti im daň vyrubená nebola. V dedičských konaniach a pri právnych úkonoch urobených s pôvodnými vlastníckymi boli predmetom prevodu parcely v novom zameranom stave, na základe geometrického plánu nehnuteľnosti boli zapísané do registra EKN a CKN. Odporca nehnuteľnosti nadobudol v dobrej viere na základe platného a niekoľko rokov nikým nenapadnutého úkonu. V ďalšom tvrdí, že súd nevykonal navrhované dokazovanie, neodstránil kolíziu tvrdení, ktoré namietal odporca vo vzťahu k pôvodným právnym úkonom, výmere parcel, ich označeniu, zameraniu a užívaniu. Namietal absolútnu neplatnosť týchto úkonov, súd sa s týmito tvrdeniami nezaoberal a nevykonal navrhnuté dôkazy v súvislosti s preukázaním, či došlo k realizácii a naplneniu právnych úkonov zo šesdesiatych rokov. V odôvodnení súd neuviedol, akým spôsobom sa vysporiadal s rozpornými tvrdeniami, čím bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv, keď je povinnosťou súdu odstrániť rozporné tvrdenia účastníkov tak, aby rozhodnutie bolo dostatočne preukázané a presvedčivé. Súd v konaní vychádzal jednoznačne z tvrdení navrhovateľa, napriek svojej povinnosti zisťovať a overovať skutkovú pravdu.

Prvostupňový súd určením vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v prospech navrhovateľa poprel existenciu a platnosť skôr priznaných práv právnych predchodcov odporcu a odporcu samotného. Právni predchodcovia odporcu - predávajúci, oprávnení dedičia totiž nenadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe právnych úkonov, ktoré by mohli byť označené za neplatné, vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré v čase smrti pôvodných vlastníkov boli zapísané na pôvodných vlastníkov prešlo na dedičov dňom smrti poručiteľov a bolo len deklarované v dedičskom konaní. Navyše právnymi predchodcami odporcu sú aj pôvodní vlastníci, ako R. A. a Q. W., ktorí najlepšie vedeli, čo bolo ich vlastníctvom, odporca nikdy nemal pochybnosť o ich vlastníckom práve a spôsobilosti disponovať s predmetom konania. Tvrdenie súdu, že osvedčenie o dedičstve nie je relevantným dôkazom o tom, že vec, ktorú nadobudol dedič a bola zahrnutá do aktív dedičstva,

skutočne patrila poručiteľovi, absolútne popiera princíp právnej istoty. Práva právnych predchodcov odporcu, ktorí ich nadobudli v dedičskom konaní, boli judikované rozhodnutím súdu a nie je možné jeho existenciu opomenúť ani prehliadať. Tvrdenia súdu, že pôvodní vlastníci nedisponovali predmetom konania v čase prevodu vlastníctva na H. Y., nie je preukázané a nie je relevantné, pretože podľa názoru odporcu R. A. nikdy v minulosti nepreviedol vlastnícke právo na Československý štát, nikdy mu nebola vyplatená kúpna cena a nikdy nedostal žiadne plnenie, ktoré by zodpovedalo uzavretiu záväzku. Odporca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe platného a nikým nenapadnutého právneho úkonu, jeho platnosť treba posudzovať v okamihu a so zreteľom na okolnosti dané v čase vykonania právneho úkonu. V dedičských konaniach nemali súd ani notár vedomosť o možnej existencii práva tretej osoby k sporným nehnuteľnostiam, čo je opäť dôsledkom neplnenia si svojich povinností vlastníka. Odporca nemal dôvod domnievať sa, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam predávajúci nemajú. Súd má v takomto prípade povinnosť poskytnúť ochranu tretiemu dobromyseľnému nadobúdateľovi veci, pretože Slovensku republika je právny štát a je nutné vychádzať z princípu právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere. Vyhovením predmetnej žalobe porušil súd viaceré zásady, na ktorých stojí právny štát ako pacta cum cervanda, ochrana nadobudnutých práv v dobrej miere, princípy založené ústavou.

Odporca tvrdí, že navrhovateľ v konaní nevyvrátil žiadnym spôsobom tvrdenia a fakt, že poručiteľia v čase smrti pôvodní vlastníci neboli v čase smrti vlastníkmi sporných nehnuteľností. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že neexistuje doklad a dôkaz o tom, že právne úkony - kúpna a zámenná zmluva boli realizované, v zmluvách nie je uvedená výmera nehnuteľností, tieto nie sú dostatočne identifikované, zmluvy neboli nikdy registrované úradom geodézie (správou katastra, keď túto povinnosť mal právny predchodca navrhovateľa uloženú v zmluve). Ak nebolo vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam nadobudnutým v súlade so zákonom, ani zákon č. 138/1991 Zb., nemohol tieto neplatné právne úkony konvalidovať. Zmluvy sú len formálnym zakrytím skutočnej vôle právneho predchodcu navrhovateľa, a to uzurpovať si za každú cenu vlastnícke právo na úkor súkromného vlastníctva. O týchto úkonoch nemal navrhovateľ do roku 2008 vedomosť. Preto odporca považuje tieto právne úkony za neplatné, čo podporuje aj skutočnosť, že vzhľadom na roky, kedy mali byť uskutočnené, boli urobené v tiesni. K podpísaniu zmlúv boli vlastníci donútení objektívnymi okolnosťami, na existenciu ktorých nemali žiadny vplyv. Skutočnosť, že k uzavretiu zmlúv riadne nedošlo, nasvedčuje aj to, že pôvodní pozemno-knižní vlastníci nehnuteľnosti predali, keďže nemali vedomosť o tom, že neboli ich vlastníkmi, a to v presvedčení, že ich zmluvná sloboda nie je žiadnym spôsobom obmedzená. Pôvodní vlastníci nemohli ovplyvniť spoločenské prostredie a existujúci politický nátlak. Zmluvy by nikdy neuzavreli, keby neboli k tomu donútení, čomu vo vzťahu k X. O. aj reálne došlo napriek tomu, že sa bránil a namietal výšku poskytnutej náhrady. Označené právne úkony, ktoré mali byť podkladom pre nadobudnutie vlastníctva navrhovateľom, boli jednoznačne uzavreté v tiesni a najmä za nápadne nevýhodných podmienok vo vzťahu k vyhláškou určenej cene. V tomto prípade možno hovoriť o konkurencii právnych titulov preukazujúcich nadobudnutie vlastníctva, keď vzhľadom na uvedené dôvody si súd nesplnil povinnosť zaoberať sa oboma dôvodmi z hľadiska ich platnosti, účinnosti, relevancie, časovej následnosti, reálnej možnosti dispozície s predmetom vlastníctva atď. Vytýka súdu, že nekonal v súlade s princípom právnej istoty a ochrany vlastníckeho práva. Tento názor korešponduje aj stanovisku sudcov Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 19. 04. 2006 sp. zn. Cpjn 201/2005. Za krajne nespravodlivé považuje neposkytovať právnu ochranu právam nadobudnutým v dobrej viere, pričom majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cdo 311/2008 uvádza „ak raz nadobudne vlastnícke právo za určitých podmienok, ktoré sa bez jeho zavinenia spätne zmenia, nesmie byť preto postihnutý on, ale subjekty, ktoré nesú zodpovednosť za túto zmenu.“. Treba vychádzať z ústavou garantovaných práv a uložených povinností v tom smere, že vlastníctvo nielen oprávňuje, ale najmä zaväzuje, takže osoba, ktorá sa cíti byť vlastníkom, sa ako vlastník musí aj správať, a pokiaľ tak nekoná, musí počítat s možnými následkami nerešpektovania ústavného princípu. Domáha sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, resp. jeho zmeny tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá a odporcovi bude priznaná náhrada trov prvostupňového, aj odvolacieho konania.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného tvrdí, že pozemky uvedené v rozsudku mu patria, keďže ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, boli v správe hospodárenia MNV Revúca, t. j. ku dňu 01. 05. 1991 prešli v zmysle § 2 uvedeného zákona do vlastníctva obce ex lege. K. pred P. S. bolo zaradené do majetku mesta dňa 01. 11. 1983, rok pôvodného rozhodnutia 1978 Protokolom o zaradení majetku na základe hospodárskej zmluvy. Za nezákonné považuje, aby boli pozemky po

niekoľkých rokoch prededené po niekom, kto ich už dávno previedol. Dedičia pôvodných vlastníkov, ktorí už raz pozemky previedli, sa neprávom obohatili. Za nepravdivé označuje tvrdenie žalovaného, že by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože túto možnosť mal. Žalovaný nebol nikdy dobromyseľný a nezaslúži si ochranu. Musel vedieť s ohľadom na princíp, že „neznalosť zákona neospravedlňuje“, že nadobudol pozemky v rozpore so zákonom, konkrétne so zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obci v platnom znení. Ako obyvateľ Y. nadobudol neplatne verejné priestranstvo, ktoré mal žalobca vo svojom majetku. Všetky prevody vykonané po roku, kedy boli uzatvorené predložené zmluvy, sú neplatné. Pôvodní vlastníci, ktorí nehnuteľnosti previedli, s prevodom súhlasili, prípadne sa správoplatnilo rozhodnutie o vyvlastnení. O doplnkové dedičstvo po nich sa postaral predchodca žalovaného a spolu chceli účelovo získať pozemky za účelom dosiahnutia zisku. Tvrdí, že princíp právnej istoty musí byť zachovaný práve pre žalobcu, ktorého predchodca začal s majetko-právnym vysporiadaním podľa GP, všetko sa konalo v tom čase legálne a spravodlivo. Poukazuje na spätnosť s ďalšou podanou žalobou proti štátu SR - Obvodný úrad Banská Bystrica, kde štát toto nadobudnutie v tam uvedených nehnuteľnostiach týkajúcich sa tiež majetko-právneho vysporiadania pozemkov okolo P. S. uznal v celom rozsahu z dôvodu, že sporné nehnuteľnosti prešli z vlastníctva žalovaného na žalobcu v zmysle zákona č. 138/1991, keď Okresný súd Revúca rozsudkom zo dňa 14. 11. 2012 sp. zn. 6C/39/2012 určil vlastníctvo v prospech žalobcu. Dňa 10. 12. 2012 Okresný súd Revúca v rozsudku č. k. 6C/38/2012-89 určil, že Mesto Revúca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti tam uvedenej a žalovaní H.. H. Y. a X.. Q. S. boli v spore neúspešní, rozsudok potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 16Co/67/2013-148. Tiež rozsudkom zo dňa 14. 05. 2013 Okresný súd Revúca č. k. 3C/41/2012-87 určil, že Mesto Revúca je výlučným vlastníkom nehnuteľností tam uvedených (chodník a zelený pás, ktorý sa týka majetko-právneho vysporiadania verejného priestranstva okolo P. S.) a žalovaný H.. H. Y. bol neúspešný v označenom konaní. Navrhuje potvrdiť rozsudok ako spravodlivý.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v medziach daných odvolaním podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a napadnutým rozsudkom odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd vykonal v označenej súdnej veci náležité dokazovanie, skutkové zistenia okresného súdu majú dôslednú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú zrejmé z obsahu spisu. Rovnako hodnotenie dokazovania zodpovedá ustanoveniu § 132 O. s. p., odôvodnenie rozsudku je presvedčivé, z odôvodnenia je zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami súdu a jeho úvahami, ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku jasne vyplýva, akým spôsobom postupoval prvostupňový súd pri ustálení skutkového stavu, ktoré skutočnosti zisťoval, aké dôkazy vykonal, akými úvahami sa pri vyhodnotení dôkazov riadil, a k akému skutkovému a právnomu záveru dospel. Z odôvodnenia prvostupňového súdu je zrejmé, na základe akých skutočností dospel prvostupňový súd k záveru, že žalobca je výlučným vlastníkom vo výrokovej časti označených pozemkových nehnuteľností (jednotlivo rozoberal zmluvy o prevode nehnuteľností medzi Československým štátom a S. Z. z roku 1970, Kúpna zmluva zo dňa 27. 04. 1965 medzi Československým štátom a R. A., Zámenná zmluva medzi X. F., X. F. a Československým štátom zo dňa 03. 02. 1966 a ďalšie uvedené na strane 4 - 5 napadnutého rozsudku, podobne rozhodnutie o vyvlastnení za náhrady týkajúce sa pozemkov pôvodného vlastníka X. O.). Prvostupňový súd po kladnom vyriešení otázky naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení dospel k záveru, že parcely, ktoré sú predmetom konania, nadobudol Československý štát v rokoch 1965 - 1970 na základe kúpnych zmlúv, zámenných zmlúv a rozhodnutia o vyvlastnení s tým, že tieto závery vyplývajú z vykonaného dokazovania, podložené sú obsahom spisu a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú podrobne rozobraté. Sporné parcely nadobudol Československý štát v súlade s investičnou akciou úpravy K. pred S. P. v Revúcej, štát cielene vykupoval, zamieňal, resp. vyvlastňoval parcely občanom pre túto investičnú akciu. Takto štát nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vedeným v súčasnosti v k. ú. Y. na LV č. XXXX, parcela reg. „C“ č. XXX/X, parcela reg. „E“ č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX/X, č. XXX/X, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX, č. XXX a č. XXX, to bolo preukázané kúpnyimi a zámennými zmluvami a rozhodnutím o vyvlastnení (uzavretých s S. Z., R. A., X. W., X. E., manželov X. a X. F., ako aj rozhodnutím o

vyvlastnení od X. O.). Prvostupňový súd sa dostatočne vysporiadal s námietkou žalovaného týkajúcej sa totožnosti parciel tak, že listiny zadovážené súdom zo správy katastra obsahujú identifikácie jednotlivých sporných parciel. V otázke totožnosti parciel zaujal prvostupňový súd správne stanovisko. Rovnako súhlasí odvolací súd s názorom prvostupňového súdu v otázke registrácie zmlúv, keď štát nadobudol vlastníctvo v prípade vyvlastnenia dňom uvedenom v rozhodnutí a v prípade zmluvy dňom prevzatia nehnuteľností.

Okresný súd sa vysporiadal s otázkou ochrany vlastníctva nadobudnutého od nepravého dediča s tým, že sporné parcely v čase smrti osôb, po ktorých boli prejednané v rámci dedičských, resp. dodatočných dedičských konaní, týmito osobám nepatrili, a preto už nemohli byť predmetom dedenia. K námietke týkajúcej sa vyvlastnenia nehnuteľností pôvodného vlastníka X. O. tiež odkazuje odvolací súd na závery prvostupňového súdu, s ktorými sa stotožňuje a ktoré považuje za správne. Vyvlastnenie v uvedenom období sa udialo vo verejnom záujme, keď k dobrovoľnému odpredaju nedošlo.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa prvostupňový súd vysporiadal aj s otázkou ochrany vlastníctva nadobudnutého tretími v dobrej viere; prvostupňový súd vysvetlil, z akého dôvodu sporné nehnuteľnosti nepatrili dedičom napriek skutočnosti, že ich mali prededené v rámci dedičských konaní schválených súdom ako aj otázku neplatnosti kúpnych zmlúv uzavretých medzi takýmito dedičmi a H.. H. Y., ktorý následne prevádzal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na odporcu. Správne prvostupňový súd uzavrel, že takéto kúpne zmluvy sú neplatné, a to ako kúpne zmluvy uzavreté medzi dedičmi a H.. H. Y. z roku 2007, tak aj kúpna zmluva uzavretá medzi H.. H. Y. a odporcom z toho istého roku.

Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu, ktorou vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam previedol v roku 2007 na H.. H. Y. R. A. a H.. H. Y. následne previedol túto zmluvu na žalovaného, vysvetlil prvostupňový súd správne, prečo ju považuje za neplatnú.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že predmetné pozemkové nehnuteľnosti boli nadobudnuté Československým štátom, ktorý bol právnym predchodcom žalobcu. Následne v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obci došlo k prechodu vlastníckeho práva a vlastníkom týchto pozemkov sa stalo Mesto Revúca.

Pokiaľ namieta v odvolaní žalovaný, že mu bola postupom prvostupňového súdu odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd nevykonal navrhované dokazovanie, odvolací súd s týmto názorom nesúhlasí, dokazovanie prvostupňového súdu považuje za dostačujúce pre ustálenie skutkového stavu a vyvodenie správnych právnych záverov.

Rovnako pokiaľ žalovaný namieta, že bol popretý princíp ochrany dobromyseľného nadobudnutia práv, ide o opakované argumenty žalovaného, s ktorými sa prvostupňový súd podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne vysporiadal.

Odvolací súd považuje z uvedených dôvodov záver prvostupňového súdu, v zmysle ktorého je vlastníkom predmetných nehnuteľností žalobca, za správny, a preto napadnutý (čiastočný) rozsudok s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny a správne odôvodnený. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.